

Tjuveriet av Einar Tambarskjelves tapte rubin

– ei skrønehistorie

I følge sagnene kom vikingen Einar Tambarskjelve en gang over en stor, rød og vakker rubin på en reise i utlandet. Han syntes rubinen var så fin at han fikk en gullsmed til å feste den til et gullkjede slik at han kunne ha det rundt halsen. Hvor enn han reiste, snakket folk i flere år etterpå om Einar Tambarskjelve med den store, røde rubinen og den enda større magen.

Etter Einars død gikk rubinen i arv i mange generasjoner. I 1630 skulle Margot Tambarskjelve på den store klippfiskfestivalen i Kristiansund. Margot plystret fornøyd mens hun rodde av gårde fra Skaun og kikket stadig vekk over ripa på båten for å se speilbildet av den glitrende juvelen som hang rundt halsen. Men i det hun så Kristiansund i horisonten, seilte et skip opp på siden av robåten til Margot, og ei arm med en sjørøverkrok heftet tak i rubinkjedet og dro det om bord i skipet. Margot var blitt ranet! Det viste seg at det var selveste Pedro, den fryktede sjørøverkongen fra Portugal, som var på sjørøvertokt!

Margot Tambarskjelve ble så sint da hun så skipet seile av gårde med rubinen at hun straks snudde den lille robåten sin og fossrodde hjem igjen til Skaun. Hun bygget seg et eget, digert sjørøverskip, og inviterte alle innbyggerne i Børsa, Jåren, Viggja, Buvika og Venn til å være med på et sjørøvertokt til Portugal for å vinne tilbake rubinen. I stormende fart fossset trønderpiratene til Portugal og bekjempet sjørøverkongen Pedro og raserte sjørøverborgen hans. I iveren stjal de også Pedros kiste med gullmynter, og selv om de mente at det egentlig var galt å stjele, kom de etter mye kranling fram til at det ville bli for pinlig å snu og levere tilbake pengene etter at de hadde rasert sjørøverborgen og skipene til Pedro.

På veien hjem sang og koste Margot Tambarskjelve og Skauningene seg mens de spiste tapas og portugisisk sitronbrus. «Ah... dette er livet,» sa de. «Nå kan ingenting gå galt,» ropte de. Ingen av dem hadde nemlig lest nok bøker eller sett nok filmer til å vite at det *alltid* går galt når man sier at det ikke kan gå galt. Da de seilte inn Trondheimsfjorden, like før de var kommet hjem, så blåste det opp til full storm! Sjørøverskipet sank, og alle Skauningene måtte svømme de siste kilometerne hjem, mens de holdt seg for nesa med ei hånd (for de likte ikke å få vann i nesa.) Men at

skipet sank gjorde ikke så mye, tenkte Margot Tambarskjelve, for hun trengte ikke noe sjørøverskip nå som hun hadde fått igjen rubinen sin. Hun låste rubinkjedet trygt i kista med Pedros gullmynter, tok kista under den ene armen og hoppet over bord for å svømme mot land. Men i det hun traff vannet, husket hun at også hun hatet å få vann i nesa! Hva skulle hun gjøre? Den ene hånda måtte hun jo ha til å svømme med, mens den andre hånda holdt kista! Det var bare en ting å gjøre! Margot slapp kista med et dypt sukk og kløp seg godt for nesa, før hun la på svøm mot Skaun. Under henne sank kista sakte nedover mot dypet og ble borte i mørket.

I mange år etterpå vendte Margot tilbake til Trondheimsfjorden og dykket med neseclupe og svømmebriller for å prøve å finne igjen kista, men til ingen nytte. Uansett hvor mye hun prøvde, og uansett hvor dypt hun dykket, var og ble skatten borte. Det var alt for mørkt nede i dypet, og hvor mye hun enn forsøkte, greide hun ikke å tenne fyrstikker under vann. Til slutt ga hun opp. I de neste 400 årene lå skatten skjult, og mange begynte etter hvert å tro at skatten bare var eventyr. Det ble kjent som Pedros Tapte Kiste og Einar Tambarskjelves Tapte Rubin, selv om Margot Tambarskjelve på sine eldre dager pleide å kalle dem Margot Tambarskjelves Tapte Kiste og Margot Tambarskjelves Tapte Rubin.

Men så, i fjor, fant plutselig to dykkere fra Orkanger ei gammel kiste full av rur dypt nede i ei havgrop utenfor Byneset. De ble først ganske sinte, for de trodde at noen ikke forstod at kister skal leveres på treverk på gjenvinningsstasjonen, og ikke kastes i Trondheimsfjorden. Og da de åpnet kista ble de enda sintere, for gull og rubiner skulle i hvert fall ikke kastes i sjøen, men kildesorteres som... som... gull og rubiner?!? Plutselig skjønnte de at de hadde funnet en skatt! Det var Pedros kiste full av gullpenger og Einar Tambarskjelves Tapte Rubin!

Avisa Sør-Trøndelag var straks på pletten og skrev om det store funnet, og til og med Byavisa i Trondheim og New York Times trykket historien om de to dykkerne og skatten. Mediestormen gjorde at de to dykkerne bestemte seg for å lage en utstilling på biblioteket i Skaun, så alle som ville kunne få se skatten og høre om hvordan de fant den.

På utstillingsdagen i biblioteket møtte det opp massevis av mennesker. Døra inn til biblioteket stod åpen, men var sperret med et silkebånd som ordfører Jon P. skulle klippe over for å åpne utstillingen offisielt. Utenfor stod folk spente i kø. Ingen passet så nøye på skatten inne, for det var jo et silkebånd foran døra som viste at det ikke

var lov å gå inn. Åpningen startet kjempefint, men da ordføreren løftet kistelokket, og flere gullpenger raste ut, så alle det:

Einar Tambarskjelves Tapte Rubin (Som Ikke Var Tapt Lenger Fordi Den Var Funnet Av Dykkere Fra Orkdal) var borte! Den var tapt igjen! Noen måtte ha sneket seg under silkebåndet, selv om det ikke var lov, sneket i køen og stjålet rubinen, selv om det heller ikke var lov! Nå var gode råd dyre! Ordføreren ringte straks til politiet, og politiet kom med det samme, for de stod allerede litt lenger bak i køen og ventet spent på å få se utstillingen!

Etter grundige undersøkelser står politiet nå igjen med fem mistenkte. De er helt sikre på at en av dem har rubinen på seg, men de vil ikke ransake dem uten at de har noen bevis. Kan du hjelpe politiet med å sortere sporene og finne ut hvem som har rubinen?

Av Peter Mørk